

Mánudaginn 29. júní 1964.

Nr. 103/1963. **Fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs**

(Sigurður Ólason hrl.)

gegn

Landsbanka Íslands, Ísafirði

(Einar B. Guðmundsson hrl.).

D ó m e n d u r :

hæstaréttardómaramirnir Gizur Bergsteinsson og Jónatan Hallvarðsson, prófessorarnir Magnús Þ. Torfason og Theodór B. Línal og Logi Einarsson yfirsakadómari.

Veðréttindi. Sératkvæði.

Dómur Hæstaréttar.

Áfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 10. ágúst 1963 og krafist þess, að veðréttur stefnda í Fiskiðjuveri Ísfirðings h/f fyrir kr. 2.000.000.00 samkvæmt veðsetningarskjali, dags. 5. september 1960, þoki í veðröð aftur fyrir atvinnubótalán ríkissjóðs, kr. 1.725.000.00, og að stefnda verði dæmt að greiða honum málskostnað bæði í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst þess, að hinn áfrýjaði úrskurður verði staðfestur og áfrýjanda verði dæmt að greiða honum málskostnað fyrir Hæstarétti.

Fyrir Hæstarétt hafa verið lögð nokkur ný gögn. Að tilhlutan Hæstaréttar hefur Ragnar Ólafsson hæstaréttarlögmaður og endurskoðandi framkvæmt könnun á hlaupareikningsviðskiptum Ísafirðings h/f við stefnda í því skyni að sannreyna, svo sem kostur er, „hvort og þá hve mikil ný lán eða fyrirgreiðslu Landsbanki Íslands á Ísafirði veitti Ísfirðingi h/f, eftir að ríkissjóður veitti veðleyfi fyrir kr. 2.000.000.00 í september 1960, og hvort þau nýju lán hefðu verið greidd eða að hve miklu leyti þau hefðu verið greidd við gjaldprot Ísfirðings h/f“.

Hinn 2. september 1960 gaf Fjármálaráðuneytið út svoljóðandi

„V e ð l e y f i.

Með veðbréfum, dags. 3/8 '55, 24/5 '56, 13/3 '57, 15/6 '57 og 22/6 '59, var Fiskiðjuver ÍSFIRÐINGS h.f. við Suðurgötu, Ísafirði, veðsett ríkissjóði til tryggingar atvinnubótalánnum, samtals að fjárhæð kr. 1.725.000.00.

Fjármálaráðuneytið samþykkir fyrir sitt leyti, að á undan framangreindum atvinnuaukningarlánnum megi ÍSFIRÐINGUR h.f. veðsetja Landsbanka Íslands, Ísafirði, téða eign til tryggingar láni, að fjárhæð allt að kr. 2.000.000.00, enda lækki jafnframt veðleyfi ríkissjóðs frá 17/12 1959 úr kr. 1.4 milj. í 1.2 milj.“

Ísfirðingur h/f gaf síðan 5. september 1960 út svohljóðandi

„T R Y G G I N G A R B R É F
(Allsherjarveð).

Undirrituð stjórn ÍSFIRÐINGS H.F.,
Ísafirði,

Gjörir kunnugt: Að til tryggingar skilvísri og skaðlausri greiðslu á skuldum þeim ásamt vöxtum og hvers konar kostnaði, er á þær kann að falla, sem ég nú eða síðar, á hvaða tíma, sem er, stend í við Landsbanka Íslands, útibúið á Ísafirði, hvort sem það eru vixilskuldir mínar, vixilábyrgðir, yfirdráttur á hlaupareikningi eða hvers konar aðrar skuldir við bankann, þar með taldar ábyrgðir, er bankinn hefur tekizt eða kann að takast á hendur mín vegna, að samtaldri fjárhæð allt að kr. 2.000.000.00,

— krónur : TVÆR MILJÓNIR —

set ég hér með bankanum að veði, sem hér skal talið: Með 7. — sjöunda — veðrétti — og uppfærslurétti fiskiðjuver fyrirtækisins við Suðurgötu á Ísafirði, öll húsin með öllu múr- og naglföstu og tilheyrandi lóðarréttindum. Enn fremur allar vélar og tæki, hverju nafni, sem nefnast, sem fylgja og fylgja ber, allt eins og það verður framast veðsett, næst á eftir upphaflega:

kr. 7.800.000.00 til Ríkissjóðs Íslands.

— 100.000.00 - Fiskimálasjóðs.

— 150.000.00 - Sama.

— 1.200.000.00 - Landsbanka Íslands, Ísafirði.

— 1.000.000.00 - Ríkissjóðs.

samtals. — 10.250.000.00, sem hvíla á eignunum á undan veðsetningu þessari, þ. e. áður en nokkur afborgun hafi farið fram.

Hið ofangreinda er veðsett í því ástandi, sem það er nú í eða síðar kann að verða, með hvers konar endurbótum og viðbótum, og eru váttryggingarfjárhæðir hins veðsetta innifaldar í veðsetningunni.

Tryggingarbréf þetta gildir, jafnt þótt greiðslufrestur verði veittur einu sinni eða oftár, vixlar framlengdir að meira eða minna leyti með sömu eða öðrum vixilskuldurum, og þar til allt, sem að framan getur, að sé með veði þessu tryggt, er bankanum að fullu greitt.

Skuldbind ég mig til að halda hinu veðsetta váttryggðu og láta bankanum í té, hvenær sem hann krefst þess, skilríki fyrir því, að svo sé gjört, ella er honum jafnan heimilt, en þó aldrei skylt, að váttryggja það á minn kostnað.

Standi ég eigi í skilum með greiðslu á ofanskráðu á hverjum tíma, bú mitt verði tekið til skipta sem þrotabú, veðinu eigi haldið vel við, váttryggingargjöld eða önnur skyldugjöld eigi greidd í rétta tíð, fjárnám gert í veðinu, það selt eða sett á uppboð, þá eru allar þær skuldir, sem með bréfi þessu eru tryggðar, fallnar í gjalddaga án uppsagnar, og má þá og ávallt, er skuldirnar eru gjaldfallnar, selja veðið á opinberu uppboði samkv. 39. gr. laga nr. 95 frá 1947 og lögum um nauðungaruppboð nr. 57 frá 1949, sbr. lög um veð 4. nóv. 1887, 3. gr., eða gera fjárnám í veðinu án undangengins dóms eða sáttar samkv. 15. gr. laga nr. 29 frá 1885.

Rísi mál út af skuldum þessum eða veðsetningu, má reka það fyrir bæjarþingi Ísafjarðar, án undangenginnar sáttaumleitunar fyrir sáttanefnd, samkv. heimild í lögum nr. 85 frá 1936, 17. kafla.

Til staðfestu ofanskráðu er nafn mitt, undirritað í viðurvist tveggja tilkvaddra vitundarvotta.“

Veðleyfi Fjármálaráðuneytisins var veitt til styrktar Ísfirðingi h/f, sem var illa staddur fjárhagslega og þarfnaðist rekstrarfjár, er stefndi gerðist tregur að veita honum. Aðdragandi veðleyfisins og orðalag leiðir til þess skilnings, að veðsetning samkvæmt því sé einungis fyrir nýju láni og að greiðslur af hendi Ísfirðings h/f vegna fjárafla frá tíma fyrir 2. september 1960 skuli eigi koma til lækunar þeirri fjárhæð sem veðtryggð er samkvæmt veðleyfinu. Er þetta í samræmi við málflutning áfrýjanda.

Réttarreglur og skýring veðleyfisins leiða enn fremur til þess, að greiðslur til stefnda vegna fjárafla Ísfirðings h/f eftir 2. september 1960, þær sem eigi gengu til lúkningsar sérstakra veðlana eða forgangskrafna, skuli í skiptum aðilja teljast lækka hlutfallslega öll lán Ísfirðings h/f hjá stefnda og þá einnig lækka ný lán, þó þannig að óveðtryggð ný lán greiðist niður á undan því láni, sem veðtryggð er samkvæmt veðleyfinu frá 2. september 1960.

Samkvæmt þessu verður niðurstaðan tölulega þannig eftir reikningi endurskoðandans, að ógreidd standa ný lán, að fjárhæð kr. 2.442.292.37. Helzt því veð stefnda fyrir kr. 2.000.000.00 í Fiskiðjuveri Ísfirðings h/f samkvæmt veðleyfi áfrýjanda 2. september 1960 og tryggingarbréfi 5. s. m. Ber því að staðfesta hinn áfrýjaða úrskurð.

Eftir atvikum er rétt, að málskostnaður fyrir Hæstarétti falli niður.

Dómsorð:

Hinum áfrýjaða úrskurði skal vera óraskað.

Málskostnaður í Hæstarétti fellur niður.

S é r a t k v æ ð i

prófessors Magnúsar Þ. Torfasonar.

Ég vísa til atkvæðis meiri hluta dómenda um skýringu á veðleyfi því og tryggingarbréfi, sem í málinu greinir.

Eftir að Fjármálaráðuneytið gaf út veðleyfið, veitti stefndi Ísfirðingi h/f veruleg rekstrarlán á hlaupareikningum nr. 250 og 251. Hlaupareikningur nr. 251 hefur verið greiddur að fullu.

Lán til Ísfirðings h/f á hlaupareikningi nr. 250 eftir 2. september 1960 námu samtals kr. 4.552.997.98. Ég tel, að greiðslur Ísfirðings h/f inn á reikning þenna vegna sérstakra veðlána og forgangskrafna eftir 2. september 1960, samtals kr. 1.906.111.44, eigi að ganga upp í hin nýju lán og enn fremur, að andvirði handveða, kr. 1.240.631.71, sé greiðsla á skuldum stofnuðum fyrir 2. september 1960. Hins vegar tel ég, að stefnda hafi verið heimilt að láta allar aðrar greiðslur, sem Ísfirðingur h/f hefur greitt inn á reikninginn fyrir gjaldprot sitt, ganga óskiptar upp í elztu skuldirnar og vexti, enda hafði hvorki Ísfirðingur h/f né áfrýjandi áskilið annað. Var þó, þegar virtur er aðdragandi að útgáfu veðleyfisins, ástæða til þess, að áfrýjandi kvæði greinilega á um það, ef tilætlun hans var sú, að innborganir frá Ísfirðingi h/f yrðu látnar ganga upp í ný lán á undan gömlu skuldinni. Er því skuld Ísfirðings h/f á hlaupareikningi nr. 250 vegna lánveitinga stefnda eftir 2. september 1960 enn kr. 2.646.886.54 (kr. 4.552.997.98 ÷ 1.906.111.44).

Samkvæmt framanrituðu er ég samþykkur dómsorði meiri hluta dómenda.

S é r a t k v æ ð i
prófessors Theodórs B. Línals.

Ísfirðingur h/f rak um árabíl togaraútgerð og fiskverkun á Ísafirði, og var stefndi viðskiptabanki félagsins. Sumarið 1960 var hag félagsins mjög illa komið, og skuldaði það bæði stefnda og öðrum háar upphæðir, er ekki voru tök á að greiða, enda synjaði stefndi félaginu um meiri fjárhagslega fyrirgreiðslu en orðið var.

Starf félagsins var mjög mikilsverður þáttur í atvinnulífi Ísafjarðar, og var því leitað til ríkisstjórnarinnar um

aðstoð. Eftir nokkrar viðræður ákvað ráðherra sá, er þá fór með störf fjármálaráðherra um stund, að veita félaginu aðstoð með þeim hætti, að ríkissjóður tæki ábyrgð á láni til stutts tíma, að upphæð kr. 1.000.000.00, og veitti enn fremur leyfi til veðsetningar fiskiðjuvers félagsins fyrir allt að kr. 2.000.000.00 láni. Í veðleyfi þessu, sem dagsett er 2. september 1960, segir m. a.: „Fjármálaráðuneytið samþykkir fyrir sitt leyti, að á undan framangreindum atvinnuaukningarlánnum megi Ísfirðingur h/f veðsetja Landsbanka Íslands, Ísafirði, téða eign til tryggingar láni, að fjárhæð allt að kr. 2.000.000.00, enda lækki jafnframt veðleyfi ríkissjóðs frá 17/12 1959 úr kr. 1.4 milj. í 1.2 milj.”

Samkvæmt því, sem fram er komið í málinu, verður að telja, að aðstoð þessi hafi verið veitt gegn því skilyrði, að stefndi gengi ekki að félaginu fyrst um sinn, heldur veitti því fjárhagslega fyrirgreiðslu, eftir því sem fært þætti og nauðsyn bæri til. Jafnframt virðist hafa verið gert ráð fyrir því, að hagur félagsins yrði tekinn til rannsóknar, og að henni lokinni yrði tekin ákvörðun um framtíðarstarf þess.

Samkvæmt orðalagi veðleyfisins og atvikum öllum í sambandi við útgáfu þess, verður að skilja það á þá leið, að veðréttur ríkissjóðs, sá er í veðleyfinu greinir, skyldi aðeins þoka fyrir nýjum lánum, enda verður með engu móti talið eðlilegt, eins og á stóð, að tilætlunin með aðstoð þessari hafi verið sú að greiða eldri skuldir félagsins við stefnda. Þetta sjónarmið leiðir til þess að rannsaka þarf, hver ný lán stefndi veitti félaginu eftir 2. september 1960, og hverjum innborgunum, sem fram fóru eftir þann dag, bar að verja til greiðslu hinna nýju lána.

Ragnar Ólafsson löggiltur endurskoðandi hefur reiknað út, hver niðurstaðan verður samkvæmt ofangreindum sjónarmiðum, og er niðurstaða hans þessi:

„Skuld eftir 2. september 1960 ..	kr. 4.552.997.98
Innborgað	— 1.906.111.44

Kr. 2.646.886.54

	Innborgað v/reksturs eftir 2. september 1960	Aðrar innborganir
Beitufrysting	kr. 204.724.65	
Ísfiskandvirði . . . —	400.354.00	
Beinaandvirði . . . —	120.225.00	
Almennar Tryggingar		kr. 340.000.00
Fiskandvirði 1960	kr. 508.000.00	
Fiskandvirði 1961	— 1.174.447.86	
Aðrar innborganir	—	40.298.96
Leiðréttingar	—	5.522.71
	Kr. 2.407.751.51	kr. 385.821.67
9/5 1963	kr. 76.000.00	
9/5 1963 —	160.852.57	— 168.748.60
Viðskiptareikningur		— 92.497.43
	Kr. 2.644.604.08	kr. 647.067.70
Lán eftir 2/9 1960:		
Kr. 2.646.886.54		
÷ — 2.644.604.08		
	Kr. 2.282.46	

Tölur þessar eru ekki vefengdar af aðiljum né útreikningurinn sjálfur.

Samkvæmt ofangreindu ber að fallast á kröfu áfrýjanda þannig, að veðréttur stefnda í Fiskiðjuveri Ísfirðings h/f samkvæmt tryggingarbréfi h/f Ísfirðings, dagsettu 5. sept. 1960, gangi fyrir veðrétti áfrýjanda samkvæmt veðbréfum, dags. 3/8 1955, 24/5 1956, 13/3 1957, 15/6 1957 og 22/6 1959, að því er snertir kr. 2282.46.

Samkvæmt þessum úrslitum og að öðru leyti með hliðsjón af því, að eigi var skýrt um búið sem skyldi af hálfu áfrýjanda, þykir rétt, að stefndi greiði áfrýjanda kr. 30.000.00 upp í málskostnað.

Dómsorð:

Veðréttur stefnda, Landsbanka Íslands, Ísafirði, samkvæmt tryggingarbréfi Ísfirðings h/f, dags. 5. september 1960, gengur fyrir veðrétti áfrýjanda, fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, samkvæmt veðbréfum þeim, sem að framan greinir, að því er snertir kr. 2282.46.

Stefndi greiði áfrýjanda kr. 30.000.00 upp í málskostnað fyrir uppboðsrétti og Hæstarétti að viðlagðri aðför að lögum.

Úrskurður uppboðsdóms Ísafjarðar 2. ágúst 1963.

Ár 1963, föstudaginn 2. ágúst, var í uppboðsrétti Ísafjarðar, sem haldinn var í bæjarfógetaskrifstofunni af Jóh. Gunnari Ólafssyni bæjarfógeta, kveðinn upp úrskurður í máli þessu, sem tekið var til úrskurðar 29. júlí s.l.

Með sölugerningi, sem fór fram mánudaginn 29. janúar 1962, varð fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs hæstbjóðandi í Fiskiðjuver Ísfirðings h/f, Ísafirði, með boði, að upphæð kr. 13.800.000.00. Umboðsmaður ríkissjóðs gerði kröfu til útlagningar til umbjóðanda síns sem ófullnægðs veðhafa, ef svo stæði á. Uppboðshaldari samþykkti þetta boð.

Með bréfum, dags. 30. apríl og 10. maí 1962, til uppboðshaldara, krafðist Fjármálaráðuneytið þess, að tvö nánar tiltekin skuldabréf verði við reikningsskil uppboðsins umreiknuð eftir núverandi gengi á svissneskum frönkum og þýzkum mörkum. Þessu mótmælti Landsbanki Íslands.

Um þetta deiluatíði gekk síðan úrskurður uppboðsréttarins 2. júní 1962, sem staðfestur var af Hæstarétti 6. marz s.l.

Með bókun í uppboðsrétti 26. marz s.l. (dskj. nr. 89) og síðan nánar í dómskj. nr. 94 gerði umboðsmaður ríkissjóðs þær kröfur, að rift verði eða ógild metin veðsetning til Landsbankans frá 3. september 1960, að fjárhæð 2 miljónir króna með 6. veðrétti í fiskiðjuverinu, enda verði veðleyfi ríkissjóðs frá sama tíma talið niður fallið fyrir rangar og brestandi forsendur, og til vara, að umrædd veðsetning verði einungis metin gild fyrir annarri lægri fjárhæð.

Þessum kröfum sínum breytti umboðsmaður ríkissjóðs þó svo, að aðalkrafa hans var hin sama, en varakröfur voru: að umrædd veðsetning þoki aftur fyrir atvinnubótalánin, kr. 1.725.000.00, ásamt 1% af þeim, og að „verði veðsetningin látin halda

sæti sínu í veðröð, krefst ég þess, að hún verði einungis metin gild fyrir lægri fjárhæð eftir ákvörðun uppboðsréttarins, enda verði fjárhæðin miðuð við það, sem bankinn hefur sannanlega veitt félaginu sem ný lán, stofnlánaeðlis, frá 1. sept. 1960 til 30. júní 1961“. Þessa síðustu kröfu nefndi umboðsmaður ríkissjóðs þrautavarakröfu sína.

Loks krafðist umboðsmaður ríkissjóðs fulls málskostnaðar úr hendi bankans eftir mati uppboðsréttarins.

Í rétti 26. marz s.l. krafðist umboðsmaður Landsbanka Íslands frávísunar á kröfum ríkissjóðs, sökum þess að hann taldi þær of seint fram komnar.

Frávísunarkröfu Landsbankans var hrundið með úrskurði 27. marz s.l.

Umboðsmaður Landsbankans hefur krafizt algerrar sýknu af kröfum ríkissjóðs í máli þessu svo og málskostnaðar eftir mati réttarins, hver sem úrslit málsins yrðu.

Þá hefur umboðsmaður Landsbankans krafizt þess, að málsástæður þær, sem gagnaðili setti fram á dskj. nr. 94, verði ekki teknar til álita við dómsálagningu, með því að þær væru of seint fram komnar.

Sáttaumleitun reyndist árangurslaus.

Að lokinni gagnaöflun fór fram munnlegur flutningur málsins 29. júlí s.l., og var það tekið til úrskurðar að því loknu.

Málavextir eru í höfuðatriðum þessir:

Á árinu 1960 voru fjárhagsvandræði Ísfirðings h/f orðin svo mikil, að fyrir höndum var alger stöðvun á rekstri félagsins. Vildi Landsbanki Íslands vegna skuldasöfnunar hjá honum ekki veita félaginu frekari fyrirgreiðslu. Allur togaraútvegur í landinu átti þá við mikla fjárhagserfiðleika að stríða, og leitaði ríkisstjórnin úrræða til þess að koma togaraútgerðinni til aðstoðar. Fyrir milligöngu ríkisstjórnarinnar féllst Landsbankinn á það að veita félaginu rekstrarlán til áframhaldandi reksturs gegn því, að ríkissjóður veitti félaginu veðleyfi til veðsetningar á fiskiðjuveri þess til tryggingar eldri skuldum og þessum viðskiptum. Um sömu mundir keypti bankinn skuldabréf af Ísfirðingi h/f, að upphæð kr. 1.000.000.00, með ábyrgð ríkissjóðs, og gekk upphæðin til greiðslu á kostnaði við flokkun b/v Sólborgar.

Veðleyfi ríkissjóðs var síðan gefið út 2. september 1960, og heimilaði eða samþykkti Fjármálaráðuneytið fyrir sitt leyti, að á undan framangreindum atvinnuaukningarlánum (kr. 1.725.000.00) megi Ísfirðingur h/f veðsetja Landsbanka Íslands, Ísa-

firði, téða eign (fiskiðjuverið) til tryggingar láni, að fjárhæð allt að kr. 2.000.000.00.

Stjórn Ísfirðings h/f gaf síðan 5. september 1960 út tryggingarbréf til handa Landsbanka Íslands (dskj. nr. 77) og veðsetti með því bankanum fiskiðjuver fyrirtækisins við Suðurgötu á Ísafirði með 7. — sjöunda — veðrétti og uppfærslurétti næst á eftir veðskuldum, samtals kr. 10.250.000.00. Samkvæmt veðleyfi ríkissjóðs var lán þetta flutt upp í veðröð og tryggt með 6. veðrétti í eigninni, sbr. veðbókarvottorð, dómskjal nr. 58.

Framangreint tryggingarbréf er á prentuðu formi og auðkennt af bankanum sem allsherjarveð. Í texta þess er sagt, að veðsetningin sé „til tryggingar skilvísri og skaðlausri greiðslu á skuldum þeim, ásamt vöxtum og hvers konar kostnaði, er á þær kann að falla, sem ég nú eða síðar, á hvaða tíma sem er, stend í við Landsbanka Íslands, útibúið á Ísafirði, hvort sem það eru víxilskuldir mínar, víxilábyrgðir, yfirdráttur á hlaupa-reikningi eða hvers konar aðrar skuldir við bankann, þar með taldar ábyrgðir, er bankinn hefur tekið eða kann að takast á hendur mín vegna“ o. s. frv.

Aðalkrafa umboðsmanns ríkissjóðs er sú, að veðsetningin verði metin ógild gagnvart útlagningarbeiðanda og veðleyfi ríkissjóðs talið niður fallið. Hefur hann haldið því fram, að allsherjarveðsetning, eins og þessi, sé naumast lögleg. Hvað sem um slíkar veðsetningar má segja fræðilega, þá verður að skoða þessa veðsetningu með hliðsjón af veðleyfi ríkissjóðs. Í veðleyfinu er sett aðeins eitt skilyrði, en það er, að veðleyfi ríkissjóðs frá 17/12 1959 lækki úr kr. 1.400.000.00 í kr. 1.200.000.00. Að öðru leyti er veðleyfið skilyrðislaust.

Orðið lán í tryggingarbréfinu er í eintölu, og samkvæmt tryggingarbréfinu frá 5. september 1960 tók Ísfirðingur h/f 2 miljóna króna lán hjá Landsbankanum. Í veðleyfinu eru engin ákvæði um það, að þetta skuli vera nýtt lán eða stofnlánseðlis, eða hvernig ráðstafa skuli þessu lánsfé. Tryggingarbréfið er á prentuðu formi og í engu frábrugðið því, sem venja mun vera, þegar eins stendur á og hér. Umboðsmaður ríkissjóðs hélt því fram, að bankinn væri að flegja gömlu skuldadrasli inn undir veðleyfið. Af yfirliti bankans um viðskipti Ísfirðings h/f á tímabilinu 5. september 1960 til 30. júní 1961 sést, að skuldaaukning á tímabilinu hefur numið kr. 2.194.969.33, og virðist því bankinn hafa gert einmitt það, sem til var stofnað með veðleyfinu, látið Ísfirðingi h/f í té rekstrarfé, en því hafði bankinn

neitað, þangað til veðleyfi ríkissjóðs kom til, að hann fengi tryggingu, sem hann taldi viðhlítandi. Það má ef til vill segja, að rétt hafi verið að halda þessu 2ja miljóna láni Ísfirðings h/f aðgreindu í viðskiptareikningum bankans og Ísfirðings h/f, en ekki verður séð, að það geti haft áhrif á úrslit þessa máls. Dómarrinn fær ekki séð, að veðsetningin brjóti í bága við veðleyfi ríkissjóðs samkvæmt þeim upplýsingum, sem fram hafa komið við flutning málsins.

Samkvæmt framansögðu verður að telja, að veðréttur Landsbanka Íslands á Ísafirði samkvæmt tryggingarbréfi, útgefnu 5. september 1960 fyrir 2ja miljóna króna láni, haldi sæti sínu í veðröð, þ. e. 6. veðrétti í Fiskiðjuveri Ísfirðings h/f. Af þessum ástæðum verða kröfur sækjanda, fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, ekki teknar til greina að neinu leyti.

Eftir atvikum þykir rétt, að málskostnaður falli niður.

Ályktarorð:

Landsbanki Íslands, útibúið á Ísafirði, skal vera sýkn af kröfum fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs í máli þessu. Veðréttur bankans fyrir 2 miljónum króna samkvæmt tryggingarbréfi 5. september 1960 með 6. veðrétti í Fiskiðjuveri Ísfirðings h/f haldist óbreyttur.

Málskostnaður falli niður.
